

Отъ тѣзи причинѣ молитва-та бива студена и обща, и умъ-тъ ся скыта, защото нѣма прѣдмѣтъ за когото да ся моли. Той смѣта за съвсѣмъ малкы и нискы да ся споменѣтъ въ молитвѣ о-нѣзи нѣща, които смущаватъ ума му, и които натискатъ сѣрдце-то му и толкозь го прѣпѣлнятъ, щото нѣма мѣсто за друго. И тѣй съсъ скытател-ный-тъ си умъ и съ притиснѣто-то си смущено сѣрдце, такъвъ Християнинъ ся моли за нѣща, за които мысли че *требва* да желае, а не ся моли за оныя, отъ които наистинѣ има нуждѣ. Той ся моли Богу да излѣе Духа си върху языч-ницы-тъ, да обърне свѣта и да основе царство-то си на всекъдѣ, а пакъ въ сѣщо-то врѣме много малкы мъкы, нужды и раздраженія тол-кова много смущаватъ ума и мысли-тъ му, щото едвамъ познава онова, което говори. Може невѣренъ слуга да распрѣска иманіе-то му; несмы-сленъ или глупавъ работникъ да разваля сто-кѣ-тъ му; дѣте-то му да го не слуша, или да му досажда; нѣкой пріятель да дава обѣщаніе и да го не испѣлнява; другъ познаникъ да пра-ви неправедны или присмѣвателны забѣлѣжванія за него; нѣкои новы покѣщнины да сѣ ся по-врѣдили или развалили отъ несмысленность-тъ на домочадіе-то — за венчкы-тъ тѣзи смущенія Християнинъ-тъ ся не моли, макаръ че тѣ натис-катъ като олово сѣрдце-то му и толкозь го прѣ-товарятъ, щото то не може да ся разшири, за да мысли за друго нѣщо. Но най-ближній-тъ му